

den Bestemmelse, Lovforslaget nu indeholder, vil det altsaa sige, at paa ethvert som helst Tidspunkt, hvor man ikke kan have absolut Sikkerhed engang for, at Svangerskab er til Stede, men hvor man ganske vist — det indrømmer jeg, det kan naturligvis tænkes — kan faa en Erklæring derom fra en Læge eller en Jordemoder —, skal man kunne anlægge en saadan Sag, altsaa paa et meget for tidligt Tidspunkt. Det forekommer mig rigtig nok i høj Grad uheldigt. Jeg tror — og jeg støtter mig i den Henseende ogsaa til, hvad Professor Pontoppidan har omtalt i dette Skrift —, at i Virkeligheden er man ikke i Stand til at komme Konceptionstiden nogenlunde nær eller til at beregne nogenlunde, naar den har været, medmindre Barnet er født, thi det er netop af den allerstørste Vigtighed for Afgørelsen af, naar Konceptionstiden har været, om Barnet er fuldbaaret eller ikke, hvilket ikke kan vides, før det er født. Derfor vil det være en meget betænkkelig Ting, at der skal kunne anlægges Sag imod en Mand paa et Tidspunkt, hvor man ikke en Gang kan fastsætte med nogen Rimelighed, naar Konceptionstiden maa antages at være, og dog skal det være Hovedpunktet i hele Spørgsmaalet, og han skal være nødsaget til, eventuelt under Eds Tilbud, at erklære, om han har haft Omgang med Kvinden paa et Tidspunkt, som er ganske ubestemmeligt, og som ikke kan fastsættes. Det siges vel i § 14, at Sagen kan genoptages, hvis der under den tidligere Behandling er begaaet nogen Fejl, men det er virkelig i høj Grad uheldigt, at man skal ind paa dette at genoptage Sagen — oven i Købet ved samme Ret —, fordi man tidligere har gjort den galt. Jeg tror derfor, at den Bestemmelse, den højtærede Minister først havde opstillet, har noget for sig, den kan dog forsvares, men det synes jeg aldeles ikke, at denne Bestemmelse her kan.

For ikke at opholde det høje Ting for længe, skal jeg endnu kun gøre et Par Bemærkninger om Udvandringen, om Spørgsmaalet om, hvorledes man skal kunne standse dem, der ville rejse udenlands. Det kan jo ogsaa være meget godt tænkt, dette, at man skal kunne standse dem, der ville rejse ud af Landet for at unddrage sig Pligten til at bidrage til Barnet. Det kan man jo imidlertid ikke se paa Folk, naar de ville ud af Landet, om det er af den Grund eller ikke. Maa jeg for det første spørge: Hvorledes vil man stille sig overfor Søfolk, som gaa paa de lange

Rejser? Skal man ogsaa der kunne komme og gøre en saadan Fordring gældende, at de ikke maa gaa om Bord paa deres Skib og rejse, maaske til Kina eller andre Steder hen, uden at de have opfyldt disse Bestemmelser? Det vil sige, skal man tvinge disse Mennesker til at være paa Landjorden, hvor de intet kunne tjene, i Stedet for at være der, hvor de kunne fortjene noget og saaledes blive i Stand til at betale Bidrag til Barnet? Det forekommer mig at være en Betragtning, man ikke kan overse. Heller ikke vil jeg undlade ved denne Lejlighed at bemærke, at det kan være meget godt, at man paa denne Maade vil gøre noget for de uægte Børn, men man kan dog ikke gøre det samme overfor de ægte Børn, dersom Faderen vil udvandre; ham kan man ikke stoppe, ikke forhindre, at han rejser sin Vej. Det er altsaa atter et Tilfælde, hvor en stor og meget betydelig Ulighed kommer frem ved Lovforslagets Bestemmelser. Derefter vil altsaa Forholdet blive det, at en fattig Barnefader vil efter Lovforslaget aldrig kunne forlade Landet uden hemmeligt, thi hvis han vil prøve paa at gøre det aabenlyst, og man for Resten vil gøre noget for at forhindre det, kan man gøre det ved at forlange, at han stiller en Sikkerhed, som det i Regelen er ham umuligt at stille. Hvis denne fattige Mand ikke kan stille den fornødne Sikkerhed, kan man sætte ham i Gældsarrest og lade ham sidde der i 9 Maaneder. Det er jo en artig Straf; det er en meget slem Ting at komme ind paa og noget meget alvorligt. Det er et stort Spørgsmaal, om det virkelig er rimeligt at gøre dette, at forhindre de fattige Folk, som maaske kunde gøre deres Lykke i Udlandet, og som meget vel have i Sinde at sende Bidrag derfra til Hjemmet, fra at rejse ud af Landet og derved tjene noget, hvad de ikke kunne herhjemme. Jeg synes altsaa, at selve Bestemmelsen, som den er, har meget stor Betænkkelighed ved sig; jeg tror, at man maa være meget varsom med at vedtage den, saaledes som den er.

For nu ikke at opholde det høje Ting, vil jeg sige, at jeg finder, som jeg allerede sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, at der i Lovforslaget er adskillige meget gode Ting, Ting, som virkelig i høj Grad sigte til at indføre Forbedringer saavel for Moderen, der skal føde, som for Barnet, og jeg er meget villig til at arbejde paa at bringe Reglerne i god Harmoni med den øvrige Lovgivning. Kun paa et Punkt maa jeg sige, at jeg er en absolut, prin-